

Utorok

2. augusta
1960

ROČNÍK XV.

Číslo 187

PRÁCA

DENNÍK REVOLUČNÉHO ODBOROVÉHO HNTIA

30
hal.

„Lidé vojnu nechcú...“

Šesťdesiat archeológov, rozprávajúciich dvadsiatimi jazykmi, nasadlo do autobusu. Avšak načaté vedecké polemiky, o tom, čo práve z úst prof. Kalouska počuli a na vlastné oči videli, pokračujú. V jednom sa zhodujú všetci: tisícročné vykopávky hradistného mesta na Pohansku pri Břeclave, sú prevzácne... Však ste už mnohí pred pár dňami v našich novinách o nich čítali.

Odbočujeme z hlavnej cesty Břeclav—Lanzhot smerom na dedinku Kostice, Štvrtrodinka... a vzácní hostia zosadajú pri „Slovanskej búde“ v Trvdoniciach. Len čo vstúpia do vyzdobenej sály, víta ich nové prevkvanie: cimbalová muzika primáša dr. Jožka Kobzika, švární „muädenci“ a vábne „dävvčice“ zo súboru „Břeclavani“, všetci v malebných podlužických krojoch. Tesklivé a hneď ohnivé tóny slováckych piesní zálučne sa vkrádajú do säd. A tie bohatstvom farieb a ľudovej nápaditosti hýriace naskladané sukne, pri zatočení veľjce stuhu, varhankovité čižmičky s pozlátenými „podkúvkami“, členky s pštrošími perami...

Potom je program... neškrobený, nenútený, svižný: Tetky spievajú hla-

lajú to známe „juchúú...“ a omládnutí vedci sa tiež pokúšajú. Sedemročná členka „Břeclavani“, nebojácna Hedička detsky zvonivým hláskom spieva dojemnú „Lidé vojnu nechcú, zabíjet nebudú“. Po pretlmočení piesne do francúzštiny sála sa ozýva súhlasným potleskom.

„Program“, ktorý nasleduje, nerežruje nik, iba ak srdcia samotné. Prihlásil sa s pesničkou dlhočinný holandský profesor. Po ňom Monáčan. Vystrieda ho Ir a toho Angličan. Angličana Japonec. Dr. Dehn si vybral Goetheho „Rösslein“. Čiernooká Maryška Malčicová sa pekným tercom v jeho rodnom jazyku pridáva. V tej chvíli nemecký archeológ zabudol na všetku účenosť; objíma rameno šumnej moravskej dievčiny. Aj slza sa zradne zablýsla v nejednom oku.

Ohnivák refaze, ukutej z nečakaných príhod, nadväzujú jedno na druhé. Krojované devy sa rozbehli pomiedzi stoly, ozdobí kabáty vzácnych hostí napodobeninou pozlátenej gombičky z vykopávok na Pohansku. Profesorovi Vaufrey z Paríža ju pripievňuje manželka primáša, Kobziková. Huncútsko profesorské, takto ju privítal: „Bozk by nemohol byť?“ Len čo jej preložili, bleskovo odpovedá: „Všetchno spravíme“. A čin na seba nenechá čakať.

Neskôr som sa opýtal smelej „primášky“, kam profesora pobožkala. — Na čelo a či na líco? „Kam? No prece na pu-su.“

Ten samý profesor sa v méne všetkých ľudí. A končí: „Nikdy, nikdy na tieto chvíle nezabudnem, najmä si uchovám v srdci spomienku na bozk.“

Áno, ten bozk. Nie je krajšie priateľské objatie, ako nezmyselné zabitie vo veľkom? Však „lidé vojnu nechcú, zabíjet nebudú“.

ŠTEFAN SUCHOVSKÝ

Posledný verbunk pred rozlúčkou

som mladíc. Ktosi volá: — Merveilleux! Mladenci vo „fijaukách“ verbujú, ani sa zeme nedotýkajú. Zvo-